

V kupeju.

V železnem vozu sem sedél,
Skoz okno gledal sem v prirodu,
V nemilo zatopljen usodo
Otožen molčal sem, bledele.

Nasproti si sedela ti,
Sočutno me pogledovala,
Kot nemo bi me vpraševala:
»Kaj pač te, tuji mož, teži?«

Nikar, nikar ne povprašuj,
Na cilju, glej, tu pot je moja,
Na sever dalje speje tvoja,
O dekle, srečno popotuj!

Zapiskal sprevodnik je spet,
Vozovi dalje so zadržali —
Sam stopal sem po stezi mali
Med živim cvetjem — mrtev cvet...

Milislav Vrhovski.

Za pogreb . . .

Spisala Kristina.

vasi N. je bil semenj. Iz vsake gostilne se je glasila godba, slišalo se petje in vriskanje. Vaška mladež je pasla in prodajala ob hišnih vratih svojo radovednost in se podila v cele gruče, ako je nastal kak tepež.

Proti večeru je potihnilo življenje na ulicah, a tembolj je ono završelo v zaprtih gostilniških prostorih.

Pri »Gregorc« so križem vpili, peli, pili in — kleli, akoravno se je ura pomikala že proti jutru. In kdo bi jemal to v zlo, saj je bil semenj in temu na čast se običajno vsak kmetski fant prav pošteno napije in napleše. Obrazi vseh pivcev so bili zabuhli vsled preobilo zavžite pijače. Oči so se jim svetlikale v razposajenem veselji. Dekleta so sedela vsaka poleg svojega čestilca, gladile si z rokami bele predpasnike, popravljale pisane rute okrog vratu in pihljale z rutami razpaljena lica. Brzonoga natararica v kratkem krilu in z velikimi uhani v ušesih je tekala brez miru od mize do mize in prinašala liter za litrom. Tu so jo dražili, tam ji napivali; ona je odgovarjala, smejala se, laskala in pila na zdravje.

Medlo je gorela svetilka pod stropom, njeni sviti so begali in repetali po soparnem, z dimom in vinskim duhom prepojenem vzduhu.

Časih so zašli tja v kot blizu okna in zdrsnili po bledem obrazu moža, ki je nekako onemogel slonel ob steni. Na širokem, pisanem traku visela mu je harmonika, katero je zdaj pa zdaj poprijel, jo z